

Arrest

nr. 145 097 van 8 mei 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 26 december 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 november 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 februari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. AHMADZADAH en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Fars, afkomstig uit Karaj en bent u Iraans staatsburger. Op 8 juli 2013 diende u in België een eerste asielaanvraag in. U verklaarde Iran te hebben verlaten nadat u in juni 2013 was aangevallen en verwond aan uw oor door onbekenden, nadat u stappen had ondernomen om de fraude van uw chef, de heer G. (...), op de universiteit van Shahid Beheshti te Teheran, waar u werkzaam was, aan te geven. Aangezien u G. (...) 's toorn vreesde, besloot u Iran te verlaten. Op 3 april 2014 nam het Commissariaatgeneraal hierin een weigeringsbeslissing daar u uw problemen geenszins aannemelijk had weten te maken en er geen geloof werd gehecht aan uw asielmotieven. Op 8 juli 2014 werd deze beslissing door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

bevestigd. U keerde niet terug naar Iran en vroeg op 25 juli 2014 een tweede maal asiel aan. U herhaalde uw asielmotieven die u reeds in het kader van uw eerste asielaanvraag had neergelegd. U voegde hier aan toe Iran destijds op illegale wijze te hebben verlaten en te vrezen beschuldigd te worden van spionage mocht u bij een terugkeer naar Iran tegengehouden worden door de Iraanse autoriteiten. Tot slot gaf u aan sinds uw aankomst in België bekeerd en gedoopt te zijn binnen de protestantse kerk en ook hierdoor problemen te vrezen met de Iraanse autoriteiten, mocht u terugkeren naar Iran. Ter staving van uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: een Iraans medisch attest d.d. 5-6-2013 betreffende de behandeling van een wonde aan uw rechteroor nadat u in Iran was aangevallen en verwond; uw doopcertificaat, uitgereikt op 27-4-2014; een getuigschrift van de Iraanse kerk in Nederland betreffende uw doopsel; en enkele foto's van uw doop.

B. Motivering

Na een grondig onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de elementen in uw administratieve dossier stel ik vast dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal inzake uw eerste asielaanvraag een weigeringsbeslissing heeft genomen omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw verklaringen. Uw asielrelaas bevatte immers verscheidene onlogische en onwaarschijnlijke elementen, evenals enkele tegenstrijdigheden tussen uw (opvolgende) verklaringen. Deze beoordeling werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Er dient vastgesteld te worden dat u uw huidige asielaanvraag (grotendeels) steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw eerste aanvraag reeds hebt uiteengezet. U legde in het kader van uw huidige asielaanvraag een medisch attest neer waarmee u uw problemen in Iran wenst aan te tonen. Met betrekking tot dit document, een Iraans medisch attest ter staving van de behandeling van uw oor nadat u in juni 2013 door drie onbekenden werd aangevallen en beroofd, moet worden opgemerkt dat dit attest louter staft dat u in juni 2013 werd behandeld aan een snede aan uw oor. Nergens blijkt evenwel wat de oorzaak van deze wonde was, of wanneer en in welke omstandigheden u deze heeft opgelopen. Bovendien dienen documenten, om bewijskrachtig te zijn, ondersteund te worden door coherente en geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is. Uw neergelegde document en uw nieuwe verklaringen in het kader van uw derde asielaanvraag kunnen dan ook geen ander licht werpen op de eerdere appreciatie van het Commissariaat-generaal waarin werd besloten dat er geen enkel geloof kon gehecht worden aan de door u aangehaalde problemen in Iran.

Wat betreft uw bekering naar de protestantse kerk, ter staving waarvan u een doopcertificaat, een getuigschrift en verschillende foto's van uw doopsel neerlegde, dient gewezen te worden op het feit dat u uw bekering tot het christendom/protestantisme geenszins aannemelijk heeft gemaakt. Het ontbreekt u immers aan elementaire basiskennis van het christendom/protestantisme. Zo wist u niet wie de Bijbel heeft geschreven en kon u slechts twee van de vier Evangelisten noemen (CGVS, p. 11, 12). U stelde het Oude Testament nooit in handen te hebben gehad maar wel (enkele delen van) het Nieuwe Testament te hebben gelezen. U wist evenwel niet in hoeveel delen het Nieuwe Testament is opgedeeld en waarmee het Nieuwe Testament begint (CGVS, p. 11). U meende (verkeerdelijk) dat het boek 'handelingen van de Apostelen' uit het Oude Testament komt, de 'Openbaring van Johannes' zei u niets (CGVS, p. 12-13). U stelde dat er tijdens uw Bijbellessen steeds stukken uit het Nieuwe testament werden behandeld maar gevraagd naar een aantal concrete voorbeelden van onderwerpen die in deze lessen behandeld waren bleek dat u hier niet toe in staat was (CGVS, p. 11). Ook uw kennis over het leven van Jezus bleek beperkt. Zo meende u (verkeerdelijk) dat Jezus werd geboren in Jerusalem, wist u niet wie de aardse vader van Jezus was en wist u niet hoe oud hij was toen hij stierf. U wist niet wie Jezus verraden heeft en wist overigens ook niet hoe Jezus gestorven is (CGVS, p. 13, 14). De namen Herodes en Pontius Pilatus zeiden u niets (CGVS, p. 13). Wat de betekenis van Pasen en Pinksteren is, wist u niet (CGVS, p. 15). U wist niet of het protestantisme buiten de Evangelische gemeenschap, waartoe u bekeerd zou zijn, nog andere strekkingen kent (CGVS, p. 6). U wist niet wat de tien geboden zijn en al evenmin wat sacramenten zijn (CGVS, p. 11, 15). Gevraagd wat u wél weet over het christendom bleef u een antwoord schuldig en kon u enkel stellen dat u zich niet kon concentreren en u niet voorbereid/klaar was voor deze vragen (CGVS, p. 6, 11, 12, 13).

Betreffende uw doopsel is het opmerkelijk dat u zich de datum van deze heuglijke dag niet meer herinnerde. U herinnerde zich enkel dat het tussen de 5 en de 9 maanden voor het gehoor op het Commissariaat-generaal was, in een koud seizoen (CGVS, p. 5, 8). U wist niet welk gebed er tijdens uw doopsel werd gebeden en al evenmin welke liederen er werden gezongen (CGVS, p. 10).

Het feit dat u documenten heeft neergelegd die uw bekering staven (doopcertificaat, getuigschrift van de kerk en foto's doopsel), wil niet zeggen dat er dient te worden uitgegaan van een geloofwaardige bekering. Indien een asielzoeker geen overtuigende verklaringen kan afleggen over zijn bekering tast dat de geloofwaardigheid/oprechtheid van de bekering aan. De bekering dient derhalve ook

aannemelijk te worden gemaakt met overtuigende verklaringen omtrent het proces van de bekering en de kennis van het nieuw gekozen geloof, wat u geenszins deed. Bijgevolg kan er niet vanuit gegaan worden dat u in Iran problemen zou kennen wegens een bekering tot het christendom. Bovendien blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat het louter hebben van interesse in het christendom geen aanleiding vormt voor vervolging vanwege de Iraanse autoriteiten. Uit bovenvermelde informatie blijkt daarenboven zelfs dat wanneer men als bekeerde moslim niet aan evangelisatie doet en men zijn geloof in alle discretie beleeft, er geen redenen zijn om aan te nemen dat men hierdoor problemen met de autoriteiten zal ondervinden. Indien men niet naar buiten treedt met zijn christelijke geloofsovertuiging kan men zijn christelijke geloof in Iran belijden. Verreweg de meeste volgelingen van christelijke kerken in Iran zijn goed in staat hun geloof binnen deze grenzen te belijden. Dit geldt zowel voor personen die binnen het christelijke geloof werden geboren als voor bekeerde moslims. Gezien de oprechtheid van uw bekering in het gedrang is en u bovendien slechts over een uiterst beperkte basiskennis van het christendom/protestantisme beschikt, die u niet in staat stelt het christendom te prediken, dient uw bekeringsijver dan ook laag tot onbestaande ingeschat te worden, wat u beaamde (CGVS, p. 16).

Uw bewering dat de Iraanse autoriteiten mogelijks op de hoogte zijn van uw bekering via K. (...), een Iraanse asielzoeker die u in het opvangcentrum ontmoette en die op de hoogte zou zijn geweest van uw bekering en waarvan u het verdacht vindt dat hij zonder zijn procedure af te wachten, terugkeerde naar Iran (CGVS, p. 6, 15) kan u geenszins sterk maken. Uw verklaringen ter zake zijn immers louter gebaseerd op uw persoonlijk vermoeden (CGVS, p. 6, 15).

Wat tot slot uw vrees betreft bij terugkeer naar Iran aangehouden en verhoord te worden door de Iraanse autoriteiten omwille van uw illegale vertrek (CGVS, p. 16) dient vooreerst opgemerkt te worden dat het Commissariaat-generaal in het kader van uw eerste asielaanvraag opgemerkt heeft dat de door u beweerde gang van zaken tijdens uw vliegreis met een vals paspoort van Turkije naar België, moeilijk in overeenstemming te brengen is met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, waardoor uw geloofwaardigheid betreffende uw illegaal vertrek uit Iran ernstig in twijfel wordt getrokken. Hoe dan ook wordt er door het Commissariaat-generaal geen geloof gehecht aan uw beweerde problemen in Iran, waardoor uw vrees na terugkeer aangehouden te worden door de Iraanse autoriteiten, ongegrond is. Er kan in dit verband gewezen worden op voornoemde informatie waaruit blijkt dat Iraniërs die Iran op illegale wijze hebben verlaten zich bij terugkeer aan een ondervraging kunnen verwachten, maar dat personen die voor hun (illegale) vertrek uit Iran niet werden gezocht door de Iraanse autoriteiten bij terugkomst enkel een geldboete krijgen wegens hun illegaal vertrek.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich in deze beslissing beroept, is in bijlage aan het administratief dossier toegevoegd.

Gelet op het geheel van bovenstaande bevindingen heeft u geenszins aannemelijk gemaakt niet naar Iran te kunnen terugkeren uit vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of wegens het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten kwamen hierboven reeds aan bod.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1 van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke

juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partij onderhavige asielaanvraag opnieuw steunt op het door haar voorgehouden asielrelaas voorgehouden bij haar eerste asielaanvraag. De eerste asielaanvraag van verzoekende partij van 8 juli 2013 werd door verwerende partij bij beslissing van 1 april 2014 ongeloofwaardig bevonden waardoor verzoekende partij de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd. Deze beslissing werd bevestigd bij arrest nr. 126 820 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 8 juli 2014, waartegen geen beroep werd aangetekend bij de Raad van State. Het gezag van gewijsde van het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen omvat de vaststelling dat het initieel voorgehouden asielrelaas van verzoekende partij ongeloofwaardig is. De Raad is gebonden door het gezag van gewijsde van dit arrest.

Verzoekende partij kan de mogelijkheid om een volgende asielaanvraag in te dienen niet aanwenden om een vorm van beroep in te stellen tegen de definitieve beslissing inzake haar eerdere asielaanvraag (RvS 15 september 2004, nr. 134.977). Bovendien wijst de Raad erop dat bij de beoordeling van de zaak de commissaris-generaal rekening houdt met alle feitelijke elementen, ook met deze welke resulteren uit verklaringen afgelegd bij vroegere asielaanvragen. Geen enkele wetsbepaling verbiedt immers dat, in het kader van een meervoudige asielaanvraag, uitspraak wordt gedaan op basis van gegevens die in het kader van eerdere asielaanvragen bekend waren.

De Raad heeft niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat het beroep tegen de desbetreffende beslissingen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. In het kader van het onderhavige beroep kan enkel worden geoordeeld of de nieuwe gegevens van aard zijn om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het relaas van verzoekende partij voorgehouden bij haar eerdere asielaanvraag te herstellen.

2.2.4.1. Betreffende de motivering in de bestreden beslissing dat het door verzoekende partij neergelegde document en haar nieuwe verklaringen in het kader van haar huidige asielaanvraag geen ander licht kunnen werpen op de eerdere appreciatie van het Commissariaat-generaal waarin werd besloten dat er geen enkel geloof kon worden gehecht aan de door haar aangehaalde problemen in Iran, meent verzoekende partij dat verwerende partij onredelijk en onzorgvuldig gehandeld heeft door geen onderzoek te voeren naar bijkomende informatie waarop zij haar beslissing kon steunen en dat verwerende partij ten onrechte geen vragen gesteld heeft over de problemen van verzoekende partij ten gevolge van haar onderzoek naar interne fraude. Men diende haar minstens de kans te geven om

eventuele onduidelijkheden te verhelderen. Wat betreft het door haar neergelegde medisch attest, oppert verzoekende partij dat dit stuk betrekking heeft op de gegronde vrees die verzoekende partij heeft ondervonden omwille van haar onderzoek naar de fraude en dat verwerende partij hiermee dan ook rekening diende te houden. Het neergelegde attest toont aan dat verzoekende partij steeds de waarheid heeft verteld. Minstens diende haar het voordeel van de twijfel te worden gegund. Verzoekende partij verwijst desbetreffend naar de artikel 4.5 van de richtlijn 2004/83/EG van de Europese Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming. De door verwerende partij aangehaalde elementen in haar *“uiterst beperkte en beknopte”* motivering omtrent het medisch attest kunnen volgens verzoekende partij onmogelijk beschouwd worden als afdoende juridische en feitelijke overwegingen. Verwerende partij verwijst immers ten onrechte naar haar beslissing in het kader van de eerste asielaanvraag van verzoekende partij en motiveert geenszins afdoende op welke wijze het medisch attest tegenstrijdig zou zijn met de verklaringen van verzoekende partij. Bovendien heeft verwerende partij de problematiek niet of onvoldoende onderzocht.

2.2.4.2. De Raad herhaalt evenwel dat in het kader van de eerste asielaanvraag door de commissaris-generaal werd geoordeeld dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij voorgehouden problemen in Iran omwille van tegenstrijdigheden en verscheidene onlogische en onwaarschijnlijke elementen in haar verklaringen. Deze beoordeling werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Het komt verzoekende partij dan ook toe nieuwe elementen aan te brengen die van aard zijn om de geloofwaardigheid van haar asielrelaas te herstellen. Waar verzoekende partij bemerkt dat verwerende partij geen onderzoek gevoerd heeft naar bijkomende informatie waarop zij haar beslissing kon steunen, dat verwerende partij ten onrechte geen vragen gesteld heeft over de problemen van verzoekende partij ten gevolge van haar onderzoek naar interne fraude en dat verzoekende partij evenmin de kans gekregen heeft eventuele onduidelijkheden te verhelderen, wijst de Raad verzoekende partij erop dat noch de commissaris-generaal, noch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het evenmin de taak is van de commissaris-generaal, dan wel de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal werd bij verzoekende partij herhaaldelijk gepolst naar de redenen van haar tweede asielaanvraag (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 18/11/2014, p. 5 en 16). Bovendien laat verzoekende partij in haar verzoekschrift na te verduidelijken met welke *“bijkomende informatie”* verwerende partij dan geen rekening gehouden heeft.

Waar verzoekende partij aangaande het door haar neergelegde medisch attest stelt dat dit aantoont dat zij de waarheid heeft verteld en dat de aangehaalde elementen in de motivering van verwerende partij hieromtrent niet beschouwd kunnen worden als afdoende juridische en feitelijke overwegingen, benadrukt de Raad wederom de in het kader van haar eerste asielaanvraag vastgestelde ongeloofwaardigheid van de door haar voorgehouden problemen in Iran. De Raad is van oordeel dat verwerende partij terecht bemerkt dat dit attest louter staaft dat verzoekende partij in juni 2013 werd behandeld aan een snede aan haar oor en dat evenwel nergens blijkt wat de oorzaak van deze wonde was, of wanneer en in welke omstandigheden zij deze heeft opgelopen. Het medisch attest volstaat dan ook geenszins om de door verzoekende partij beweerde problemen aan te tonen. Bovendien kan aan documenten die ter ondersteuning van een voorgehouden asielrelaas worden bijgebracht enkel bewijswaarde worden toegekend voor zover deze gepaard gaan met een geloofwaardig relaas, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op het feit dat desbetreffende document niet vermag de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekende partij te herstellen, dient er tevens geen verder onderzoek naar de inhoud van het document gevoerd te worden.

Wat nog het betoog van verzoekende partij betreft dat haar het voordeel van de twijfel moet worden gegund, waarbij zij verwijst naar artikel 4.5 van de richtlijn 2004/83/EG van de Europese Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, wijst de Raad erop dat voormeld artikel van de richtlijn werd omgezet in artikel 48/6 van de vreemdelingenwet waardoor deze bepaling van de richtlijn niet langer over directe werking beschikt. Verder wijst de Raad erop dat voor de toepassing van artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, waarbij de commissaris-generaal toch het voorgehouden asielrelaas bij ontstentenis van stukken geloofwaardig kan achten, dient te worden voldaan aan vijf cumulatieve voorwaarden. Artikel 48/6, tweede lid, e) van de vreemdelingenwet bepaalt als laatste voorwaarde dat vast dient te staan dat *“de asielverzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd”*. Zoals uit onderhavig arrest

blijkt, kan geen enkel geloof worden gehecht aan het asielrelaas van verzoekende partij. De Raad stelt vast dat geenszins aan de voorwaarden is voldaan om toepassing te maken van artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.2.5.1. Inzake de motivering van verwerende partij dat verzoekende partij haar bekering tot het christendom/protestantisme geenszins aannemelijk heeft gemaakt, stelt verzoekende partij dat het enkele feit dat zij nog geen kennisvragen kan beantwoorden onvoldoende is om aan te nemen dat zij haar bekering niet aannemelijk heeft gemaakt. Immers meent verzoekende partij dat er geen onverbreekelijke samenhang bestaat tussen enerzijds het beantwoorden van kennisvragen en anderzijds de werkelijke geloofwaardige bekering. Verzoekende partij wijst erop dat zij nog niet de mogelijkheid heeft om haar kennis over het christendom uit te breiden. De bijbellessen die zij volgde/volgt zijn immers in het Engels en Nederlands en verzoekende partij is deze talen nog niet machtig. Verder benadrukt verzoekende partij dat zij haar bekering gestaafd heeft met documenten en foto's. Over haar doopsel legde zij voorts geloofwaardige verklaringen af. Het kan haar immers niet kwalijk worden genomen dat zij zich de datum van haar doopsel niet meer herinnerde en dat zij niet meer wist welk gebed er tijdens haar doopsel werd gebeden. Verzoekende partij verwijt verwerende partij louter te hebben vastgesteld dat zij een beperkte basiskennis heeft van het christendom zonder rekening te hebben gehouden met het proces van bekering tot het christendom.

Verder stelt verzoekende partij dat zij bij terugkeer naar Iran haar geloof niet verder vrij zal kunnen belijden en dat zij in Iran dreigt te worden vervolgd omwille van haar bekering. Verzoekende partij verwijst desbetreffend naar het "*Algemeen Ambtsbericht Iran*" d.d. december 2013 en het "*Report of the Special Rapporteur on the situation of human rights in the Islamic Republic of Iran*" van het UNHCR d.d. 18 maart 2014 waaruit zou blijken dat moslims die bekeerd zijn tot het christendom in Iran vervolgd worden.

2.2.5.2. De Raad wijst er evenwel op dat aangezien een bekering een weloverwogen en fundamentele levensbeslissing is, van verzoekende partij redelijkerwijze mag worden verwacht dat zij een grondige kennis over het geloof tot hetwelke zij zich bekeerd heeft aan de dag legt. Verzoekende partij geeft tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal aan dat zij sinds een vijf à zes maanden bekeerd is, dat zij wekelijks kerkdiensten bijwoont en dat zij tevens Bijbellessen heeft gevolgd (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 18/11/2014, p. 5-7). Weliswaar werd door verzoekende partij opgemerkt dat zij geen Nederlands en enkel maar een beetje Engels kon, doch stelde zij tevens dat zij en haar vrienden probeerden alles te verstaan en in het Perzisch te lezen, en later ook in het Nederlands (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 18/11/2014, p. 6). Het is in dit licht dan ook volstrekt onaannemelijk dat het verzoekende partij ontbreekt aan elementaire basiskennis van het christendom/protestantisme.

Wat betreft de opmerking van verzoekende partij dat verwerende partij louter heeft vastgesteld dat verzoekende partij een beperkte basiskennis heeft van het christendom zonder rekening te hebben gehouden met het proces van bekering tot het christendom, wijst de Raad erop dat elementen of gegevens in het voordeel van de vreemdeling niet noodzakelijk in de beslissing moeten worden opgenomen (RvS 19 december 2007, nr. 178.032). Bovendien laat verzoekende partij desbetreffend na aan te duiden welke elementen inzake haar proces van bekering tot het christendom door verwerende partij niet in rekening zouden zijn gebracht en in welke zin deze positieve aanwijzingen de geloofwaardigheid van haar bekering zouden betreffen.

Waar verzoekende partij wijst op de door haar aangebrachte documenten en foto's in verband met haar bekering, wijst de Raad erop dat aan de door een asielzoeker bijgebrachte documenten slechts bewijskracht kan worden toegekend voor zover ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, hetgeen *in casu* niet het geval is. Het loutere feit dat verzoekende partij gedoopt werd, bewijst niet dat zij ook op oprechte gronden tot dit geloof is bekeerd. Dit geldt des te meer gelet op de weinig doorleefde verklaringen van verzoekende partij omtrent haar doopsel. Dat verzoekende partij zich de datum van een dergelijk belangrijk moment niet eens herinnerde en zich enkel herinnerde dat het tussen de vijf en negen maanden voor haar gehoor op het Commissariaat-generaal was, in een koud seizoen, is allesbehalve aannemelijk. Evenmin wist verzoekende partij welk gebed er tijdens haar doopsel werd gebeden en welke liederen er werden gezongen. Aan de bewering van verzoekende partij dat zij oprecht tot het protestantisme is bekeerd, kan derhalve geen enkel geloof worden gehecht.

Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst naar de situatie van christenen in Iran, en stelt dat bekering tot het christendom aanleiding kan vormen voor vervolgingen, en desbetreffend citaten

aanhaalt uit verschillende internationale rapporten, oordeelt de Raad dat vermits geenszins sprake is van een oprechte bekering van verzoekende partij tot het christendom, door de Raad niet kan worden aangenomen dat verzoekende partij bij terugkeer naar haar land van herkomst aldaar het christelijk geloof zal aanhangen. Derhalve betreft de motivering van verwerende partij aangaande de omstandigheden waarin de beleving van het christendom in Iran niet tot problemen aanleiding geeft in haar hoofde *in se* een overtollig motief.

2.2.6.1. In verband met de motivering in de bestreden beslissing dat verzoekende partij geenszins haar bewering dat de Iraanse autoriteiten mogelijks op de hoogte zijn van haar bekering via K. sterk kan maken, daar haar verklaringen ter zake louter gebaseerd zijn op haar persoonlijk vermoeden, geeft verzoekende partij een theoretische uiteenzetting met betrekking tot het objectieve en subjectieve element van een gegronde vrees voor vervolging en bemerkt tevens dat, opdat iemand als vluchteling beschouwd kan worden, een gegronde vrees voor een toekomstige vervolging volstaat. Door te stellen dat verzoekende partij geenszins sterk zou hebben gemaakt dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van haar bekering via K. wordt hieraan door verwerende partij voorbijgegaan. Verzoekende partij stelt dat er geen absolute zekerheid moet bestaan dat iemand vervolgd zou worden en dat een redelijke kans dat de vervolging zal plaatshebben volstaat.

2.2.6.2. De Raad wijst er evenwel op dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees voor vervolging dient immers *in concreto* te worden aangetoond, alwaar verzoekende partij eveneens in gebreke blijft. Immers beschikt verzoekende partij over geen enkele concrete aanwijzing dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van haar bekering via K. daar haar verklaringen ter zake louter gebaseerd zijn op haar persoonlijk vermoeden (*"-maar zijn de Iraanse autoriteiten ervan op de hoogte dat u bekeerd bent? Er was een man in het OC waar ik was, K. K. T. (...). Plots was hij verdwenen, niemand wist waar hij was. Dan hoorden we dat hij teruggekeerd was nr Iran. Hij wist alles over mijn zaak (...) Misschien dat hij nu alles aan de autoriteiten gezegd heeft (...) – Weten de autoriteiten dat u bekeerd bent? Zoals ik al zei, als K. (...) het gezegd heeft. Misschien via hem. Hij wist alles van iedereen, ook wie nr de kerk ging - maar heeft u concrete aanwijzingen dat de Iraanse autoriteiten ervan op de hoogte zijn? Wat voor aanwijzingen zou ik moeten hebbe, (...). Maar K. (...) was een verdacht persoon. Waarom zou je plots op jezelf terugkeren nr Iran, voordat je een antwoord krijgt op je gesprek. Ik ben er zeker van dat hij een van hen was"*(administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 18/11/2014, p. 6 en 15)).

2.2.7. Uit hetgeen voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat de nieuwe gegevens die verzoekende partij heeft aangebracht niet van aard zijn om de geloofwaardigheid van haar asielaanvraag te herstellen, dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij beweerde bekering naar de protestantse kerk, dat verzoekende partij haar bewering dat de Iraanse autoriteiten mogelijks op de hoogte zijn van haar bekering via K. geenszins sterk maakt en dat zij evenmin haar vrees om bij terugkeer naar Iran aangehouden en verhoord te worden door de Iraanse autoriteiten omwille van haar illegale vertrek aannemelijk heeft gemaakt. Derhalve kan verzoekende partij noch de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a en b van de voormelde wet worden toegekend.

2.2.8. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielaanvraag van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaanvraag, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.9. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn

beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 14 en 15) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 18 november 2014 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Farsi en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.10. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat het asielrelaas van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.11. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven – met uitzondering van het overtollig bevonden motief – die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht mei tweeduizend vijftien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT